

Jef Aerts
Paard met laarzen

Amsterdam · Antwerpen
Em. Querido's Kinderboeken Uitgeverij
2015

Een paard is geen poes

Ons huis is te klein. Ik loop met mijn paard door de woonkamer. Lasse ploft zijn laarzen keurig op het tapijt. Hij zwiept niet met zijn staart tegen de sofa. Hij snuffelt alleen aan de plank met cactussen. En toch vindt papa het maar niets.

‘Fieke, wat moet dit? Eruit met dat beest!’ knort hij. Hij is opgesprongen uit zijn luie stoel en heeft zijn krant laten vallen.

Een paard met laarzen, zoiets heeft hij nog nooit gezien. Een paard heeft hoefijzers of witte sokken, maar toch geen laarzen! En dat in zijn eigen woonkamer?

Echt, Lasse draagt laarzen. Mooi schoeisel van soepel leer met rode veters en een dikke rubberen zool. Precies op maat voor zijn tere hoeven.

Voorzichtig leid ik Lasse tussen de salontafel en het boekenrek de kamer door. Papa blijft veilig achter de sofa staan. Als Lasse met zijn kont gaat wiegen, stoot hij alle boeken op de grond. En Lasse houdt ervan om met zijn kont te wiegen. Urenlang. Maar nu wiegt hij gelukkig niet. Hij is goed opgevoed, mijn nieuwe huisdier.

We stappen langs de televisie en de glazenkast zonder

brokken te maken. Intussen gromt papa dat dit écht niet kan (maar het kan dus wel, want ik doe het écht).

‘Ben je helemaal gek geworden? Een paard in huis...’

Lasse sloft op zijn stramme benen naar de keuken.

Klikklak doen de laarzen op de tegels.

Hij kijkt niet eens naar het mandje appels op het aanrecht.

Klikkerdeklak naar de achterdeur.

Lasse legt zijn neus op de klink. Dat heeft hij van de oude Olga geleerd. Hij duwt de deur open en sjokt naar buiten.

Daar staat hij tussen de bloempotten vol vergeet-me-nietjes en gebroken hartjes op het terras: mijn eigen paard. Het is een ochtend in mei en de zon schijnt op zijn holle rug. Lasses vacht is grijs met vlekken, zo groot als appels. Witte manen hangen over zijn bonkige IJslandse kop.

Natuurlijk weet ik dat een paard een hoofd en geen kop heeft. En misschien klopt dat ook wel voor de meeste paarden. Maar niet voor Lasse. Hij is veel te koppig voor een hoofd.

Mijn paard hoef je niets meer te leren. Hij is al bijna dertig jaar. DERTIG.

Maar hij is nog lang niet op.

Ik vul een emmer water. Lasse slurpt gulzig.

Papa klapt de deur open. Hij is rood aangelopen en blijft op de drempel staan.

‘Ga je me nog vertellen wat hier aan de hand is?’

‘Ja,’ zeg ik. Ik zeg altijd ‘ja’ als me iets gevraagd wordt, dat scheelt meestal een hoop gedoe.

‘Wel dan?’

‘Eerst kennismaken. Dit is Lasse.’

Ik klop zachtjes tegen zijn brede schouder. Hij stopt met drinken en schudt de druppels van zijn kin.

‘Kijk maatje, dat daar is mijn papa.’

Lasse is er gelukkig aan gewend dat mensen niet aardig tegen hem doen. Voor hij door Olga werd gered, werkte hij in een circus. Hij liep er op zijn achterbenen en draafde door de piste met een clown op zijn rug. Hij moest er zelfs door een brandende hoepel springen.

Papa zet zijn handen in zijn zij. Hij wil iets zeggen, maar bedenkt zich weer. Sommige mensen zijn moeilijke praters. Mijn vader is een moeilijke denker.

Hij slikt nog eens, ademt diep in.

‘Een paard is geen poes,’ zegt hij.

Tja, dat weet toch het kleinste kind?

‘Ja,’ zei ik dus maar. ‘En ook geen hond.’

Op dat moment begint het paard te plassen. Ik spring aan de kant om de spetters te ontwijken. De stank prikt in mijn neus.

Papa kijkt me nog één keer doordringend aan.

‘Dat beest moet hier onmiddellijk weg!’ roept hij. De deur valt met een klap dicht.

Lasse rilt. Ik geef de arme goedgezak een aai over zijn bol en zing een liedje dicht bij zijn oor. Olga heeft me geleerd dat hij daar rustig van wordt.

‘En de boom stond op de berg, halihalo. En de boom stond op de béééreg, halihalo...’

Enkele minuten later gaat de achterdeur traag weer op een kier. Papa steekt zijn hoofd naar buiten. Lasse kijkt de andere kant uit.

‘Fieke, wat ik echt niet begrijp...’ Papa doet zijn best om zo normaal mogelijk te klinken. Misschien begrijpt hij dat hij niet echt vriendelijk was voor Lasse. ‘Waar haal jij in godsnaam een gelaarsd paard vandaan?’

Olga's scheve huisje

Natuurlijk wilde ik graag een paard. Iedereen wil een eigen paard, toch? Eentje om te roskammen en af en toe een stukje op te rijden. Om door het bos te draven. En om dingen in zijn oor te fluisteren die je tegen geen mens kan zeggen.

Maar dat het zo snel zou gebeuren, had ik niet verwacht. En ik hoefde er niet eens om te zeuren.

We wonen in een klein rijtjeshuis midden in de stad. Borstelstraat nummer 37. Aan de straatkant zijn een voordeur en één raam. Wat moet ik hier met een eigen paard? We hebben niet eens een echte tuin, alleen een betegeld terras met bloempotten en een kruidenbak. Aan alle kanten staan manshoge muren.

Achter de muur links zit Mosi de hele dag tegen zichzelf te praten. Rechts maken de kinderen van de familie Berks zo'n zootje dat zelfs ik er misselijk van word.

Achteraan hebben we een berghok. Of liever gezegd: hokje, want meer dan drie opgevouwen tuinstoelen en een tafeltje passen er niet in.

En naast het tuinhok is nog een stukje muur. Wie daarachter woont, weet ik niet. Het is er altijd muisstil.

Het huis staat leeg, denk ik. Of er ligt iemand dood op de vloer.

Door iedereen vergeten.

Mijn vader heeft gelijk: in ons huis past geen paard. Zelfs niet een minipony die nauwelijks boven je navel uit komt. Maar ik heb er dus wel een. Een echt IJslands paard. Gekregen van Olga vlak voor ze stierf. Maar dat is niet van de ene op de andere dag gebeurd.

Iedere middag fiets ik na school door de Olmendreef naar huis. Daar staat Olga's huisje, een stukje van de straatkant met de kolossale bomen. Het is wit geverfd en hangt scheef, alsof het net als Olga ieder moment om zou kunnen vallen. Naast de deur groeien roze en blauwe bloemen in dikke bossen. Vroege hortensia's en seringgen waarvan de geur je naar adem doet happen.

Toen ik Olga er de eerste keer zag, had ze een boodschappenmand op Lasses rug gebonden. Ik was zo naar zijn laarzen aan het kijken dat ik tegen de stoeprand botste. Ik viel languit op de grond. Het paard draaide verschrikt zijn hoofd mijn kant uit (ja, toen dacht ik nog dat Lasse een hoofd had, en geen kop).

Olga hielp me overeind en ontsmette mijn bloedende knie. Er zat een gat in zo groot als een muntje.

Dat was de eerste keer dat ze me koffie gaf.

Later zei Olga me dat je vrienden niet maakt, maar krijgt. Dat ze op je pad komen op het moment dat je ze het minst verwacht. Precies zoals zij me had gevonden, met een kapotte knie op haar stoep.

Sinds die middag reed ik er iedere dag langs. Ik zette mijn fiets tegen het hek en liep over een smal pad naar

de achterkant van het huis. Er is een beekje met kikkers en een treurwilg waarvan de takken bijna het water raken.

Zodra hij me hoorde, kuierde Olga's paard door het weiland tot aan de houten stal. Hij stak zijn sprietenkop door het raampje en staarde me aan.

Lasse kan zo zielig kijken dat zelfs de grootste engerd hem zou strelen. Ik moest wel naar hem toe lopen. Ik legde mijn handen tegen zijn kaken en krabde met mijn vingers onder zijn kin.

Lasse zuchtte van plezier. Om mij. En om het lekkers dat ik hem toestak.

Olga was blij dat ik haar paard aandacht gaf. Haar 'kop-pig duvelke' noemde ze hem. Ze vroeg me hem te borstelen en leerde me zijn gekwetste hoeven te verzorgen. Ik gaf hem vers water want een volle emmer was voor Olga te zwaar om te dragen. Ik rooide wortels in de moestuin en iedere dag schepte ik de drollen uit de stal.

Ik deed het allemaal voor Olga.

En voor Lasse.

Maar misschien nog het meest voor mezelf.

Er is niets leuker dan modder uit een paardenvacht krabben.

Na het werk in de stal schoof ik bij Olga aan tafel. In de keuken rook het naar brood en er hingen bosjes knoflook te drogen. Het plafond zat vol gaatjes van houtwormen en bij harde wind kraakte het als een schip in een storm.

Ik zat op een krukje met drie poten. Als ik te ver naar één kant helde, knalde ik op de grond.

Olga gaf me koffie en slappe koekjes uit een blikken trommel. Ze wist dat ik geen koffie lust en toch schonk ze iedere dag een mok vol.

Ooit zou ik het wel leren drinken, zei ze.

Olga was al even koppig als haar paard.

Als Olga op een koekje kauwde, schoot haar kunstgebit wel eens los. Met haar tong probeerde ze het weer op zijn plek te duwen.

‘Hjet isj ook allemaal sjo’n gedoe,’ prevelde ze dan, met twee vingers in haar mond.

Ik deed alsof ik het niet zag en blies golfjes in de koffie.

Olga ging dood. Dat wist ik al langer. Eigenlijk al zolang ik haar kende. Ik vond het een akelig idee. Wat als ze dood zou vallen, zo met haar vingers in haar mond? Of omdat ze schrok als ik de mok te hard op tafel zette?

‘O maar jij gaat ook dood, hoor,’ zei ze op een keer. ‘Vast niet zo snel als ik, maar het komt eraan.’

Ik schrok ervan en verslikte me in een stukje koek. Ik hoestte de tranen in mijn ogen. Olga klopte met een hand op mijn rug. En dat deed ze best hard voor een bijna dooie.

‘Stil, meid. Daarom hoef je nu nog niet te vertrekken.’

Ik probeerde te glimlachen en veegde de kruimels van mijn broek.

Olga had gelijk. Iedereen gaat ooit dood. Ze zei altijd dingen die iedereen wist, maar nooit uitsprak. Uit haar mond klonk het haast als een geruststelling.